EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 73 | Actualitzat el 08/04/2015 a les 11:52

Lectures educatives

En l'article anterior parlàvem d'activitats que ens poden ajudar en la tasca educativa. Avui us presentem la ressenya d'unes lectures:

CAMPS, V. (2009). Qué hay que enseñar a los hijos. Barcelona, Proteus

Com diu ella mateixa, "este libro no es ni un tratado de pedagogía ni uno de los muchos libros de autoayuda que pretenden dar recetas para ir resolviendo los problemas da cada día. No creo que ninguna receta sirva para algo tan complejo como es la educación de los hijos".
El llibre està estructurat entorn de dinou conceptes: felicitat, bon humor, caràcter, responsabilitat, dolor, autoestima, bons sentiments, bon gust, valentia, generositat, amabilitat, respecte, gratitud, fills/filles, treball, televisió, llibertat, obediència, exemple i temps.
Efectivament, no ens dóna receptes, però sí que ens ajuda a pensar sobre el què i el com, per després decidir sota la pròpia responsabilitat com eduquem els fills i les filles.
El fet d'estar estructurat en capítols curts de diferents temes facilita la lectura, que tant pot ser lineal i completa segons la necessitat i incompleta. Un bon llibre de capçalera per a tots, ja que tot i tothom educa.

WILD, R. (2012). Llibertat i límits. Amor i respecte. El que els nens necessiten de nosaltres. Barcelona, Herder

La llibertat comporta responsabilitat i limitacions. De quins límits i com els complim en resultarà una educació o una altra. Rebeca Wild ens ajuda a distingir entre límits i normes i ens aporta constància per acomplir aquests límits.
Frases com: "Ningú no es comporta malament quan se sent bé", "poden bregar molt millor amb límits clars que amb tots els nostres pretextos i explicacions que al final acaben desgastant la seva membrana emocional i cognitiva... aquest dolor de sentir-se ignorat és molt més difícil de processar que el dolor concret d'una experiència límit", poden aportar-nos una nova visió sobre el tractament dels límits, d'altra banda necessaris per un creixement harmònic.
Entendre que no hi ha llibertat si no hi ha límits i que aquests no són tals si no van acompanyats de respecte i amor, és potser el més difícil repte de tot educador.

HORNO, P. (2004). Eduquem l'afecte. Reflexions per a famílies, professorat, pediatres... Barcelona. Graó.

La importància de l'afecte en totes les etapes de la vida i en les diferents situacions que ens podem trobar. L'afecte, els vincles i els sentiments en el si de la família i més enllà d'ella. I el conflicte associat a l'afecte i als vincles. "En la base d'un conflicte sempre hi ha un component afectiu". "Les conductes es poden qüestionar, els afectes no..."
Amb això podem començar a entendre i viure els conflictes d'una altra manera, comprendre que són inevitables i que es tracta de tenir cura de sortir-ne sense malmetre l'afecte. També hi podem trobar idees per reflexionar sobre la culpa i el perdó. Per tenir molt i molt present: "...el desenvolupament afectiu és la base de tota la resta." i "...el desenvolupament afectiu condiciona el desenvolupament cognitiu de l'infant..."

CHÁVEZ, M. A. (2007) Tu hijo, tu espejo. Barcelona, Grijalbo

Segons l'autora, els pares projectem en els fills les nostres expectatives, les nostres frustracions, les qüestions sense resoldre de la infantesa i l'adolescència ? Inconscientment esperem que ells esdevinguin una extensió de nosaltres, que tanquin aquests afers no resolts.
En capítols curts de lectura planera, ens parla de temes molt àrids en la relació pares-fills: els mecanismes de defensa, la projecció, la negació, el rebuig, les pors, tot allò que s'amaga en el que

en diu "la nostra part fosca" perquè no és ben vist que els pares visquin altres sentiments que no siguin amor pels seus fills. Il·lustra les seves exposicions amb molts exemples de casos concrets on podem veure situacions quotidianes fàcilment reflectides.
És una lectura recomanable perquè ens convida a explorar el cantó ocult de les nostres accions i reaccions. Com diu el subtítol, "Un libro para padres valientes". Tot i així, des del nostre punt de vista, cap al final entra en una dimensió espiritual que no compartim.

PENNAC, D. (2009) Mal d'escola. Barcelona, Empúries, "La butxaca"

Daniel Pennac (Casablanca, 1941) és un dels novel·listes més estimats de França. És professor de secundària. En aquesta obra, plena d'experiències viscudes i escrita en clau d'humor, ens convida a fer una profunda reflexió pedagògica.
Parla de la seva experiència docent i alhora del seu fracàs escolar, ja que de petit tenia una discapacitat anomenada disortografia. Haver patit el fracàs en pròpia pell li dóna autoritat per qüestionar algun dels pilars que sostenen el sistema d'ensenyament vigent? i és ben cert que ho fa!
Amb un to fresc i sorneguer aborda temes com les notes, els horaris, els dictats i altres moments delirants que poden passar en les quatre parets d'una classe? En profunda empatia equidistant entre el mestre esforçat i vocacional i l'últim de la classe fa un homenatge a l'educació amb majúscules. Molt recomanable!